

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

דף היומי

גיטין דף נ"ו למסקנא

דף נ"ו ע"א

א. מוס בניב שפתים או בדוקין שבעין פוסל בישראל, אבל הגויים מקריבין אותו בבמה לגבוה, לפי שאינו מחוסר אבר.

ב. ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס – שלא רצה להרוג את בר קמצא על שהטיל מום בבהמה ששלח הקיסר להראותו שמרדו בו, כדי שלא יאמרו 'מטיל מום בקדשים ייהרג', – החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגליתנו מארצנו.

ג. נירון קיסר ברח ונתגייר, לאחר ששלחוהו להחריב את ירושלים, ושמע מתינוק שהקב"ה ינקם ממי שיחריב את ביתו, ויצא ממנו רבי מאיר.

ד. חכמים שבחו לעשיר שהיה לו עצים כאשר ירושלים היתה במצור, יותר מהאחרים שהיה להם חטים ושעורים ויין ושמן. רב חסדא מסר למשמשו את כל מפתחותיו, חוץ מהמפתחות של האוצר שמונח בו העצים. אוצר אחד של חטים, צריך ששים אוצרות של עצים.

ה. רבי צדוק ישב ארבעים שנה בתענית על ירושלים שלא תיחרב.

דף נ"ו ע"ב

א. 'זהלבנון באדיר יפול', אין אדיר אלא מלך, ואין לבנון אלא בית המקדש, מכאן למדנו שירושלים תיחרב ביד מלך.

ב. 'משיב חכמים אחר ודעתם יסכל', כגון רבי יוחנן בן זכאי, שאמר לו אספסינוס שמוטל עליו להחריב את ירושלים מחמת הבריונים שבה, ולא השיב לו שצריך להוציא אותם ממנה ולהניחה. וכן כאשר הסכים לתת לו דבר מה, ביקש ממנו יבנה חכמיה, ושלא יהרוג משפחתו של רבן גמליאל, ושיביא רופא שירפא את רבי צדוק, ולא ביקש ממנו שיעזוב את ירושלים ולא יחריבה בפעם הזאת.

ג. שמועה טובה תדשן עצם, ורוח נכאה תיבש גרם. כמו אספסינוס שלא הצליח להכניס את רגלו במנעלו כששמע שמינוהו לקיסר, ועלה בידו כשהעבירו לפניו אדם שלא היתה דעתו מיושבת ממנו.

ד. טיטוס הרשע חירף וגידף כלפי מעלה, שתפש זונה בידו ונכנס לבית קדשי הקדשים, והציע ספר תורה ועבר עליה עבירה, ונטל סייף וגידר את הפרוכת, ונעשה נס והיה דם מבצבץ ויוצא, וכסבור הרג את עצמו. לאחר מכן, עשה את הפרוכת כמין גרנותני, והניח בהם כל כלים שבמקדש והושיבן בספינה לילך להשתבח בעירו. עמד עליו נחשול שבים לטובעו, אמר: כמדומה אני שאלהיהם של אלו אין גבורתו אלא במים וכו', יצתה בת קול ואמרה לו רשע בן רשע בן בנו של עשו הרשע, בריה קלה יש לי בעולמי ויתוש שמה, עלה ליבשה ותעשה עמה מלחמה. עלה ליבשה ונכנס יתוש בחוטמו ונקר במוחו שבע שנים. ומתחילה נשתתק כשהיה שומע נפח המכה בקורנס, אבל לאחר שלשים יום הורגל. כשמת פצעו את מוחו, ומצאו בו כצפור דרור משקל שני סלעים. וי"א כגוזל בן שנה משקל שני ליטרין והיה פיו של נחושת וצפורניו של ברזל. לאחר מותו הורה שיפזרו את אפרו בשבעה ימים כדי שלא ימצאנו הקב"ה. ונענש במה שפסק על עצמו, שכל יום אוספים את אפרו ודנים אותו ושורפים אותו ומפזרים אפרו בשבעה ימים.

ה. כל המיצר לישראל נעשה ראש.

~~~~~

לומד יקר! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר

לכתובת: 7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com